

ங்க இலக்கிய மாண்பு

சொற்பொழிவு :

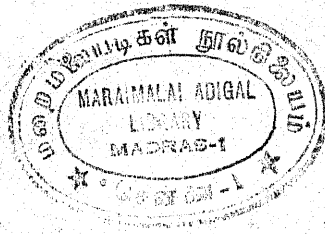
நன்னாலைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கியக் கழகம்

5--9--49

—:0:—

ஆசிரியர் :

அப்பாத்துரைப் பிள்ளை, எம். எ., எல். டி.,

வெளியிடுவோர் :

அலமேலு நிலையம்

3, அருணாசல ஆச்சாரி தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை 5.

ம ஆசிரியருக்கு]

[விகி அணை 6.

பதிப்புரை

தமிழ், தமிழர், தமிழ் நாடு, தமிழக இயக்கங்கள், கடல் கடந்த தமிழுலகு ஆகியவை பற்றித் தமிழரிடையேயும் பிற மொழியாளரிடையேயும் நாட்டினரிடையேயும் அறிவுப் பரப்புதல் செய்யும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப் பெறும் அலமேலு நிலையத்தில் சங்க இலக்கிய மாண்பு என்ற இச் சிறு நூல் நடுநாயகம் வகிப்பதாகும். தமிழ் தாய் மொழிகளில் ஒன்று மட்டு மன்று, உலகின் எல்லா நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் உயர் தனிச் செம் மொழியாக இடம் பெற வேண்டிய தொன்று. இதனைச் சங்க இலக்கிய வாயிலாகவே நன்கு வலியுறுத்த முடியும். அதுவகையில் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டியவர்கள் மாணவரும் ஆசிரியரும்—சிறப்பாகக் கல்லூரி பல்கலைக்கழக மாணவரும் அறிஞருமே யாவர். அத்தகைய ஒரு தலைமைபட்டமாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக இலக்கியக் கழகத்தில் ஆசிரியர் அறிஞர் கா. அப்பாத்துரை எம். ஏ., எல்.டி., அவர்கள் பிற மொழி ஒப்புமைகளுடன் எடுத்துக் காட்டிய அறிவுரைகள் தமிழ்ச் சூறையும் தமிழரையும் ஊக்கு வதூடன் பிற நாட்டவர் கண்களையும் திறக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

இந் நூலை விரைவில் அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய உயர்திரு பி. எஸ். சேட்டியார் அவர்கட்கும், நூலை எம் வெளியீடாகப் பதிப்பிக்க இணக்க மளித்த ஆசிரியருக்கும் எம் உளமார்ந்த நன்றி. தமிழகம் கட்சி, சமய, இன வேறுபாடற்ற இத் தாய் மொழிப்பணியிலும் அறிவுப்பணியிலும் எம்மை ஊக்குமென்று நம்புகிறோம்.

4561a

திருவல்லிக்கேணி
ஐப்பசி 21, கி. ஆ. 1980

அலமேலு
நிலையத் தாரர்

சங்க இலக்கிய மாண்பு

—:0:—

தமிழ்ப் புலமைக்கும் தமிழார்வத்துக்கும் தமிழர் எழுச்சிக்கும் உரிய ஒரு கோட்டையாய், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் எனவும் தனித்தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம் எனவும் போற்றப்படும் இவ்வண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களிடையும் புலவரிடையேயும் சங்கஇலக்கியத்தைப்பற்றிய நுணுகிய ஆராய்ச்சியை விரிவுறக் கூற இன்று நேரம் இடம் தராது. பிறமொழிகளிலேயே பெரிதும் நாட்கழித்த என்போன்றார்க்கு அது உரியதும் அன்று. அதற்குத் தேவையும் இல்லை. ஏனெனில் புலவர்குழுவும் பல்கலைக்கழகத்தாரும் அதனையே இடைவிடாது செய்து வருகின்றனர், வருவர். ஆயினும், அவ்வகையில் மாணவர்களை ஊக்கவும், புலவர்களைத் தூண்டவும் உதவும் முறையில் இத்துறையின் பெரும் பயன்களையும் சிறப்பு முதன்மையையும் விளக்கி எதிர்கால ஆராய்ச்சிபற்றிய என் அவாக்களையும் வெளியிடத்துணிகின்றேன்.

பழமைக்கும் முந்திய பழமை: பெருமைக்கும் மேற்பட்ட பெருமை

அண்மைக் காலம் வரை தமிழிலக்கியம் என்ற தொடர் பெரும்பாலும் தேவாரகாலத்துக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியத்துக்கே கொடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அறிஞர் கார்டுவெல், பேராசிரியர் போப்பையர் போன்ற மேனாட்டறிஞர்கள் தமிழிலக்கியத்தின்

பெருமை, தொன்மை ஆகியவற்றை வானளாவப் புகழ்ந்தபோது அவர்கள் மனத்திற்கொண்ட பெருமையும் பழமையும் சங்க இலக்கியத்தைக் குறித்த பெருமையோ பழமையோ அல்ல. ஏனெனில் திருக்குறள், நாலடியார் நீங்கலாக ஏனைய சங்க நூல்கள் அக்காலத்தில் வெளிவரவில்லை. சங்க காலத்தைப் பற்றிய அறிவு பரவாத காரணத்தால் திருக்குறளையும் நாலடியையும் அவர்கள் பிற்காலத்துடன் அதாவது தேவாரகாலமாகிய கி. பி. 6-7-ம் நூற்றாண்டுகளுடன் ஒன்று படுத்தியே கூறினர். இவ்வளவு பிற்பட்ட கால இலக்கியத்தையே அறிந்த அவர்கள் தமிழிலக்கியத்தின் பழமையைப் பற்றியும் பெருமையைப் பற்றியும் இவ்வளவு வானளாவப் புகழ்ந்தது இன்று வியப்புக்குரிய செய்தியாகத் தோன்றக்கூடும். ஆயினும் வரலாற்றடிப்படையில் பார்த்தால் இதில் வியப்புக்கு இடமில்லை. ஏனெனில் இப்பிற்பட்ட காலத்தில் கூட இந்தியாவில் வேறு எந்தத்தாய் மொழியிலும் இலக்கிய வாடை இருந்ததில்லை. அதுமட்டுமோ? பண்டை இலக்கிய மொழி எனப் புகழ் பெற்றுள்ள வடமொழியில் கூட இலக்கியம் தோன்றியதும் வளர்ந்ததும் இக்காலத்திலும் இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலுமேதான். ஆகவே வடமொழியிலக்கியத்துடன் தோன்றி அதனுடன் வளர்ச்சியடைந்த சமகால இலக்கியம் என்ற சிறப்பு இப்பிற்காலத் தமிழிலக்கியத்திற்கு உண்டு என்னலாம்.

சங்க இலக்கிய அறிவு பரவாத நம் தந்தையர் காலத்துப் பழம் புலவர்களிடையே தலைசிறந்தவர்களுள் ஒருவர் அறிஞர் உ.வே. சாமிநாதனார். அக்காலத் தமிழ்ப் புலவர் புலமை யெல்லையை அவர்தம் அழகிய கட்டுரை

ஒன்றில் தீட்டியுள்ளார். கல்லூரித் தலைமையாகிரியர் ஒருவர் அவர்தம் புலமையைப் பாராட்டியபின், அவரிடம் 'தாங்கள் சிலப்பதிகாரம்பயின்றிருக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டாராம். "நான் அதன் பெயர் தானும் இது வரை கேட்டதில்லை" என்றாராம் புலவர். இதன்பின் அவருக்குத் தொன்னூல்களில் ஏற்பட்ட ஆர்வம் காரணமாகவே ஆறுமுக நாவலர், எல்லப்ப நாவலர், பவானந்தம் பிள்ளை, சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை ஆகியவர்கள் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி அவரும் தொன்னூலேடுகளில் புதைந்துள்ள நாட்டுச் செல்வங்களை வெளியிடும் பணியில் ஈடுபடலாயினர். அதன் பிற்படத் தோன்றி இப்போது தழைத்தோங்கிவரும் தற்காலத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி யூழியில்தான் சங்க இலக்கிய அறிவு புலவர்களிடையேயும் ஆசிரியரிடையேயும் மண்டி, மாணவரிடையேயும் பொதுமக்களிடையேயும் தோய்ந்து ஊறி ஆர்வமுடடத் தொடங்கியுள்ளது.

சங்க இலக்கியம் பற்றிய கால ஆராய்ச்சி இப்போது கிட்டத்தட்ட முடிவடைந்துவிட்ட தென்னலாம். இப்போது நமக்குக் கிட்டியுள்ள சங்க இலக்கியத்தின் மிகப்பெரும் பகுதி கி. பி. 2-3-ம் நூற்றாண்டுகளுக்குரியது. பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என வகுக்கப்பட்டுள்ள சங்க இலக்கியத்தில் அடங்காத சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இருகாப்பியங்களும் மற்றவற்றுடனெப்பச் சங்க காலத்தில் எழுதப்பட்டவையேயாகும். திருக்குறள் கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டுக்குக் குறைந்தது ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டது. தொல்காப்பியம் திருக்குறளுக்கும் சிலபல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்டதா

தவ வேண்டும். தவிரச் சங்கத் தொகைநூல்களில் நூல்கள் சிலவும் நூற்பகுதிகள் சிலவும்; சிறப்பாகப் புறநானூற்றுப் பகுதிகள் சிலவும் பரிபாடல் பகுதிகளும் முத்தொள்ளாயிரம் முதலிய நூல்களும் 2-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவையாகவே இருத்தல்வேண்டும். சங்க காலத்திலும் பழமையுடைய இத்தொல் பழமை இலக்கியம் சங்க காலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கியப் பண்பாடுகளை விளக்க உதவுகின்றன.)

கால ஆராய்ச்சியை யடுத்து இலக்கிய ஆராய்ச்சி, இலக்கியத்தின் பின்னணியாக இலங்கும் நாகரிக ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றில் இன்று புலவரும் ஆராய்ச்சியாளரும் முயன்று வருகின்றனர். சிந்துவெளிப் புதைபொருளாராய்ச்சி இவற்றுக்குப் பேருக்கம் தருவதாயுள்ளது. பண்டைச் சிந்து வெளி நாகரிகத்துக்கும் தற்கால இந்திய நாகரிகத்துக்கும் இடையே காணப்படும் ஓரினப் பண்பாட்டுறவின் வளர்ச்சியை இணைத்துக்காட்டும் வகையில் இவ்விரண்டுடனும் தொடர்பற்ற வேத இதிகாச புராணங்கள் சிறிதும் உதவக் கூடாதவையாயிருக்கின்றன. சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி இது வகையில் பேருதவி தந்துள்ளது. தருகிறது; இன்னும் பேருதவி தரக்கூடும்.

தேசிய இலக்கியம்

வரலாற்றாசிரியர்கள் காலப்பாகுபாட்டைப் பின்பற்றித் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக் காலத்தை முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம்: அவை பண்டைக் காலம், இடைக்காலம், பிற்காலம் என்பவை. கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள சங்க இலக்கியம் பண்டைக்

காலத்தது. அதற்குப் பிற்பட்டுக் கம்பர் காலம் வரை அதாவது 12-ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இலக்கியம் இடைக் காலத்தது. கம்பருக்குப் பிற்பட்ட இலக்கியம் பிற்கால இலக்கியம் ஆகும்.

இவற்றுள் பண்டைக்கால இலக்கியமாகிய சங்க இலக்கியம் தமிழுக்குத் தனிப் பெருஞ் சிறப்பளிப்பதாகும். ஏனெனில், வேத உபநிடதங்கள் நீங்கலாக இந்தியாவில் எம்மொழியிலும் இக்காலத்தில் இலக்கிய வாழ்வு இருந்ததில்லை. இரண்டாங்காலமாகிய இடைக்காலத்திலும் வடமொழி இலக்கியம் தவிர வேறு இந்தியாவில் தமிழோடொத்த இலக்கியம் இல்லை. வடமொழி, தென் மொழி என்ற பெயர்களுடன் வடமொழியும், தமிழ் மொழியும் போட்டியிட்ட காலம் இதுவே. மூன்றாவது காலத்தில் வடமொழி இலக்கிய வாழ்வு வடநாட்டில் அழிந்துபட்டது. இந்தியாவெங்கும், சிறப்பாகத் தென்னிந்தியாவில், தாய்மொழி இலக்கியங்கள் தலையேங்கின. இக்காலத்தில் தான் பிற தாய்மொழிகள் தமிழுடன் இலக்கியப் போட்டிக்கு வந்தன.

பண்டைக்காலம், இடைக்காலம், பிற்காலம் ஆகிய இம்மூன்று காலங்களிலும் தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்ற இலக்கிய மொழி தமிழ் மட்டுமே என்பதையும், வடமொழியும் பிற மொழிகள் யாவும் மூன்று காலங்களுள் ஒரு கால அளவே வளர்ச்சியடைந்தன என்பதையும் இதன் மூலம் தெளிவுபடக் காணலாம், தேசவரலாற்றுடன் வளர்ச்சியடைந்த இத் தேசிய இலக்கியத்தின் தாயிலக்கியம் சங்க இலக்கியமே யாகும்.

சங்க இலக்கியமும் பிற்காலத் தமிழிலக்கியமும்

பழங்கால ஆராய்ச்சிக்கும் தேச வளர்ச்சி வரலாற்றுக்கும் உதவுவதுடன் நில்லாது சங்க இலக்கியம் தமிழர்தம் இலக்கியவளர்ச்சிக்கும் பெரும்பயன் விளைவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்று தமிழிலக்கியத்தின் எல்லையற்ற முழுப்பரப்பையும் தமிழகம் உணர்ந்து போற்றவில்லை. அதன் எல்லையற்ற அளவே இதற்குத் தடையாகவும் உதவியுள்ளது. தமிழில் சைவ இலக்கியம், வைணவ இலக்கியம், சமண இலக்கியம் என்று பிரித்தால் கூட, ஒவ்வொரு சமய இலக்கியமும் மற்ற மொழிகளின் முழு இலக்கியத்திற்கு அளவிலும் பெருமையிலும் ஈடுகொடுக்கக்கூடியது. சைவரும் வைணவரும் பிறரும் கவனிக்காத வைதிகச் சார்பிலும் கூடப் பாடுதுறை போன்ற சிறந்த நூல்கள் உள்ளன. இவை தவிரக் கால, தேச, கொள்கை வேறுபாடுகளுக்கேற்பக் கம்பர் கட்சி என்றும் பெரியபுராணக் கட்சியென்றும் ஒட்டக் கூத்தர் கட்சியென்றும் தனி நூல்கள் சிறப்பிலீடுபட்ட கட்சிகள் எழுந்து பூசலிடவும் செய்கின்றன. ஆனால் பல சமயங்களின் பூசல்களிடையே ஒரு திருக்குறள் மீளீர்வதுபோல இப் பலகட்சிகளிடையேயும் ஒற்றுமை விளைவிப்பதாயுள்ளது சங்க இலக்கியம்.

கம்பர் அடியார் கம்பரையும், சேக்கிழார் அடியார் சேக்கிழாரையும் எவ்வளவு பெருமையுடையவராகக் கருதுகின்றனரோ, அவ்வளவு கம்பரும் சேக்கிழாரும்

சங்க இலக்கியத்தைப் பெருமையுடையதாகக் கொண்டனர் என்பதும், அக்கம்பரும் சேக்கிழாரும் மட்டுமன்றி அச்சங்கப் புலவரும் திருவள்ளுவரை உச்சிமேற் கொண்டனர் என்பதும் கருதத்தக்கது. கவிதைச் சிறப்பிலும் பிற்காலக் கவிராயர்கள் கம்புரையும் சேக்கிழாரையும் பின்பற்றினும் எப்படி அவர் சிறப்பையடையவில்லையோ, அதுபோலவே கம்பரும் சேக்கிழாரும் ஓட்டக்கூத்தரும் புகழேந்தியும் சங்கப் புலவரையும் திருவள்ளுவரையும் பின்பற்றினராயினும் அவர்கட்கு ஒப்பாகவில்லை யென்பது மிகையாகாது.

இந்நிலையில் சங்க இலக்கியம் கட்சிகளின் எல்லை கடந்த முழுஒற்றுமையை நாட்டும் தமிழின் நாட்டுரிமை இலக்கியமாக நிலவுகிறது. தமிழின் இடைக்கால பிற்கால நூல்களைச் சிறப்பிப்பவர் அந்நூல்களைப் பிறமொழி நூல்களுடன் ஒப்பிட்டுச் சிறப்புக் கூறுகின்றனரே யன்றித் தனித்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியத்துடனே திருக்குறளுடனே அல்ல என்பதைத் தமிழர் கவனித்தல் வேண்டும். தமிழின் இடைக்கால பிற்காலங்கட்குரிய முதலானவர்கள் கூட உலகின் பிற முதன்மைவாய்ந்த இலக்கிய முதலானவர்களுக்கு ஈடுசெலுத்தக் கூடியவை என்பதில் ஐயமில்லை. இஃது உணரப்பட்டால் இப்பூசல்கள் பொருளற்றனவாய் விடுவதுடன் பெருமைக்கும் பெருமை தரும் சங்க இலக்கிய மாண்பும் உள்ளவாறு உணரப்பட்டுவிடும். அந்நாள் விரைவில் வருமாக.

இடைக்கால பிற்கால நூல்களைப் போற்றுபவர் போற்றுக. ஆனால் முன்னூல்களே தமிழர் புகழின் கொடுமை யென்பதை மறவாதிருப்பார்களாக.

இருண்ட இடைக்காலம் அல்லது புராண காலம்

சங்க இலக்கிய வாழ்வுக் காலம் முடிவற்ற பின்பே பிற்காலத் தமிழிலக்கிய வாழ்வு தொடங்கிற்று என்பதை யாவரும் அறிவர். இவ்விரண்டு காலங்களுக்கிடையே ஓர் இருண்ட இடைக்காலம் கி.பி. 3-ம்-4-ம் நூற்றாண்டுகளில் நிலவி யிருந்ததென்று வரலாற்று ராய்ச்சியாளர் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். தென்னாட்டிலுள்ள இவ்விருண்ட இடைக்காலத்தைப் போலவே வடநாட்டிலும் கிட்டத்தட்ட இதே 3-ம் நூற்றாண்டில் ஓர் இருண்ட இடைக்காலம் இருந்தது என்பதை வரலாற்று மாணவர் கவனித்தல் வேண்டும். இவ்விருண்ட இடைக்காலமே வடநாட்டில் புராணகாலமாகும். காலப்போக்கில் வளர்ந்துவந்த இதிகாச புராண சுமிருதி முதலிய பல 'காலங்கடந்த' நூல்கள் இன்றைய நிலையில் உருவாக்கப்பட்ட காலம் இதுவே.

தென்னாட்டில் இருண்ட இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட அழிவுக்குப் பின் பழய சங்ககால வாழ்வின் பின்னணியான நாகரிகம் சிதைந்தொழிந்து ஒரு புதிய வாழ்வு தொடங்கிய தன்றோ? அதுபோலவே வடநாட்டிலும் இவ்விருண்ட காலத்தின் முன்னிருந்த நாகரிகமும் நிலையும்மாறின. பெரும்பாலும் புத்த சமணச் சார்பான பாளி, அர்த்தமாகதி முதலிய பண்டைத் தாய்மொழி வாழ்வுகள் அழிந்து புதிய வடமொழி இலக்கிய வாழ்வு இதன்பின் தொடங்கிற்று. இருண்ட காலத்துக்கு முன் வடவர் மொழி வடமொழியாக வில்லை. இலக்கியமும் தோன்றவில்லை.

தாயும் சேயும்

சங்க காலத் தமிழிலக்கியமும் பிற்காலத் தமிழிலக்கியமும் ஒரே மொழியில் தான் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஒன்று தாய், மற்றொன்று பிள்ளை என்ற உறவும் அவற்றிடையே உண்டு. தாயின் சாயல் பிள்ளையிடத்தில் ஆங்காங்கே காணப்படுவதும், தாயின் பாசம் பிள்ளையிடத்தில் ஓரளவு நிலவுவதும் இயல்பே. ஆனால் பிற்காலத் தமிழிலக்கியம் தாயின் அறிவுவளமும் செல்வவளமும் இழந்து தாயின் தன்னாண்மைநிலையும் விடுதலையார்வமும் இல்லாத பிள்ளை போலவே காட்சியளிக்கிறது. எனவே மொழியாலும் வரன்முறையாலும் இவ்விரண்டிலக்கியங்களும் ஒன்றானாலும், தன்மையில், தரத்தில், பண்பாட்டில் இவையிரண்டும் இருவேறுபட்ட இலக்கியங்களே யாகும். தாய் செல்வச் சீமாட்டி; மகள் பஞ்சைப் புன்னாடை. தாய் குப்பையில் வீசி யெறிந்த மணிகள் மகளின் ஒப்பற்ற பெருஞ் செல்வம். தாய் வணங்காமுடியரசி; மகளிடம் அப்பெருமையில்லையென்பதுமட்டுமன்று; இருக்குமளவு பெருமையும் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து, வணங்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற சிந்தனைக்கு இடமே யில்லாமல், வணங்க வேண்டுவது யாரை என்ற சிந்தனை ஏற்பட்டு விட்டது. தாயின் உடல் நிமிர்ந்து நிலை பெற்றது; ஏனெனில் அதற்கு உறுதியான முதுகெலும்பு உண்டு. ஆனால் மகளுடலில் முதுகெலும்பு தவிர மற்றெல்லாம் உண்டு. தாய் இயற்கையழகும் பொலிவும் வாய்ந்தவள். மகளின் செயற்கை அழகு முறைகளும் போலி அணிகலன்களும் அவளது பொலிவின்மையைத் தான் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தாயிலக்கியத்தின் தன்மையைப் பேணமுடியாத நிலையில் பின்னிலக்கியம் அதன் புகழை அவாவிப் பேணியதில் வியப்பில்லை. சங்க இலக்கியங்களினும் முற்பட்டதாகிய திருக்குறளைச் சங்க இலக்கியங்கள் தாமும் பெயர் குறிப்பிட்டும் குறிப்பிடாமலும் எடுத்தாண்டு சிறப்பிக்கத் தயங்கியதில்லை. அதுபோலவே தொல்காப்பியம், திருக்குறள் போன்ற தொல்பழமை வாய்ந்த நூல்களின் உரைகளும் சங்க நூல்களின் உரைகளும் இடைக்கால, பிற்கால இலக்கியங்களில் எடுத்தாண்டு போற்றப் படுகின்றன. இங்ஙனம் எடுத்தாளப்படும் இடங்களை யெல்லாம் புலவரும் மாணவரும் தேர்ந்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், பிற்காலத்தவர் விரித்தும் புதுக்கியும் பல படப்புனைந்தும் கூறினும், இலக்கியத் தலையூற்று தலையூற்றுகவே இருப்பதைக் காண்பர்.

இயற்கையுடனும் வாழ்வுடனும் ஒன்று பட்டு நின்ற சங்ககாலப் புலவர்கள் அவற்றுடன் தொடர்புடைய படைப்புக் கலையிலேயே ஈடுபட்டனர். பிற்காலப் புலவரோ இயற்கையையும் வாழ்வையும் ஊன்றிக் கவனியாது சங்க காலக் கவிதையின கருத்துக்களையும் புறப்போர்வைகளையும் புதுக்கிப் பெருக்கி அவற்றினூடாகவே இயற்கையையும் வாழ்வையும் தீட்டினர். சங்க கால இலக்கியக் காட்சிகள் உயிரோவியங்களாகவும் அறிவு, உணர்ச்சி கலந்த ஓவியங்களாகவும் விளங்குகின்றன. பிற்காலத்தவை பெரிதும் சொல்லோவியங்கள் மட்டுமே. கனிமலர்ச் சோலைகளினிடமாக இலை நிறைகாட்டையே பிற்காலத்திற் காண்கிறோம். நாள

டைவில் அவ்விலைகள் தாமும் தாளிலைகளாகத் திரி
புற்றன.

இந்தியாவின் இலக்கியத் தலையூற்று

சங்கஇலக்கிய நூல்களை ஒருபுறமும் இடைக்கால, பிற்காலத் தமிழிலக்கியத்தையும் வடமொழிஇலக்கியத்தையும் மற்றொரு புறமும் வைத்து ஆராய்ந்தால், வடமொழி இலக்கியம் பெரும்பாலும் இடைக்காலத் தமிழிலக்கியத்தை ஒத்தும் முற்காலச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து மாறுபட்டும் இருப்பது காணலாம். தமிழிலக்கியம் ஆங்காங்குச் சங்க இலக்கியத்தை நேரிடையாக மேற்கோள் காட்டுவதுபோல வடமொழியிலக்கியம் காட்டுவதில்லை. ஆனால் தமிழிலக்கிய நூல்கள் சங்க நூல் உரைகளையும் கருத்துக்களையும் மேற்கொண்டு புதுக்குவது போலவே வடமொழி நூல்களும் புதுக்குவது காணலாம். புராணகாலக் கதம்ப நூல்களான இதிகாச புராண சுமிருதிகளிலும் வடமொழி இலக்கியநூல்களிலும் சங்க இலக்கிய நூல்களின் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், கருத்துக்கள், முழுப்பாடல்கள், பாடற்பகுதிகள் ஆகியவை ஒத்துவிளங்குகின்றன என்பதைப் பல வடமொழி அறிஞரே எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். சங்ககால நாகரிகத்திற் குறைபட்ட பிற்காலத் தமிழிலக்கிய ஆசிரியரைப் போலவே, வடமொழி இலக்கியத் தாரும் சங்கத் தமிழில் திறம் படக் கூறியதை விரித்தும் புதுக்கியும் குழைத்தும்; சிலவிடங்களில் வழக்கியும், பலவிடங்களில் தெளிவு காணாது முரண்பட்டும் பகர்ந்துள்ளனர் என்பது காணலாம். இவற்றால் சங்க இலக்கியம் தமிழிலக்கியத்துக்குமட்டும் தலையூற்றன்று.

இடைக்காலத்தது ஆன வடமொழி இலக்கியத்துக்கும் பிற பிற்காலத் தாய்மொழி இலக்கியங்களுக்கும் கூட அதுவே தலையூற்றாகும் என்பது தெரிய வரும்.

தமிழிலக்கியம் சங்க இலக்கியத்தைப் பின்பற்றுவது இயல்பு. வடமொழி இலக்கியம் அங்ஙனம் பின்பற்றியது என்று கூறுதல் பொருந்துமா என்று பலர் மலைவுறலாம். ஆனால் மூன்று இலக்கியங்களையும் ஒப்பிட்டால் தமிழிலக்கியத்தைவிட வடமொழி இலக்கியத்தின் சங்க இலக்கியச் சார்பு நன்கு தெளியக் கூடியதாகவே இருக்கிறதென்று காணலாம். தமிழில் சங்க இலக்கியத்துக்கு முற்பட்டே முத்தமிழிலக்கண இலக்கிய மரபு உண்டு. வடமொழியில் புராணகாலத்துக்கு முற்பட்ட இலக்கிய மரபு இல்லை. வால்மீகியே வடமொழியின் ஆதிகவி என்று கூறப்படுவது இதனாலேயே யாகும். மேலும் தமிழிலக்கியத்தார் சங்க இலக்கியத்தைப் பின்பற்றிய இடங்களிலுள்ள முரண்பாடுகளை விட வடமொழியாளர்கள் பின்பற்றிய இடங்களிலுள்ள முரண்பாடுகள் மிகுதி. புராணகால நூல்கள் பலர் பல காலத்தில் பலபிட எழுதிய கதம்ப நூல்களா தலால் தமிழில் பல நூல்களின் கருத்துக்களையும் தம் கருத்துக்களையும் ஒருங்கே ஒரே நூலில் கூறி முரண்பாடுகளை வளர்த்தனர்.

காலத் தொடர்பும் இம் முரண்பாடும் கண்டும் தெய்வ மொழியாகிய வடமொழி தமிழைப் பின்பற்றாமோ என்று ஐயுறுபவர்க்குப் பைசாசமொழியிலிருந்து பெருங் கதையையும் புத்த சாதகக் கதைகளிலிருந்து பஞ்ச தந்திரத்தையும் அவர்கள் உருவாக்கியதை எடுத்து

துக் காட்டலாம். யவன (கிரேக்க) ரிடமிருந்து வான நூல்களை மேற்கொண்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. மற்றும் தமிழகம் பற்றிய அவர்கள் ஆர்வத்தை நேரிடையாகவும் காட்டலாம். தொடக்கக்காலக் கவிஞனாகிய காளிதாசன் காலத்திலிருந்தே வடமொழியாளர் கவிதையில் தென்றல் மலய வாதம் என்றும் சந்தனம் மலயஜம் என்றும் வழங்கலாயின. தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே வடமொழி இலக்கியத் தலைமை நிலையால் காஞ்சி இந்தியாவின் தலைநகராக சமய, கலைத்தலைநகரமாக விளங்கியதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

சங்க இலக்கியம் மட்டுமன்றிப் பிற்கால இலக்கியத்தைக் கூட வடமொழியாளர் பின்பற்றத் தயங்கவில்லை. 9-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட வடமொழிப் புலவர் தமிழின் எதுகை மோனைகளை வடமொழியில் மேற்கொண்டனர். இதே காலத்தில் தான் பழய பொருளிலக்கணத்தின் பகுதியான செய்யுளணிப் பகுதிகளும் அகப்பொருளிலக்கணங்களும் தமிழில் தனிப்பட்ட முழு இலக்கணங்களாக விரிக்கப்பட்டன. இவற்றையும் பக்திப் பாடல்களாகிய தாண்டகங்களையும் பாசுரங்களையும் சந்தப் பாடல்களையும் வடமொழியாளர் பின்பற்றினர். கால முன்பின் தொடர்பு கவனியாது தமிழர் இவற்றை வடமொழியிலிருந்து மேற்கொண்டதாக இதுகாறும் புலவர் கருதி வருகின்றனர். இது தவறு. வடமொழியிலும் தாய்மொழிகளிலும் ஏற்பட்ட இலக்கிய அலைகளும் இயக்கங்களும் பெரும்பாலும் தமிழிலிருந்து தோற்றினும் உடனடியாக இந்தியா முழுவதும் விரைந்து பரந்ததே இம்மயக்க உணர்வுக்குக் காரணம். சமயத்துறையில் பக்தியியக்கம், மொழித்

துறையில் மணிபவள் நடை (தாய்மொழி வடமொழிக் கலப்பு) ஆகியவை இத்தகைய அனைத்திந்திய இயக்கங்களுட்கில,

ஐந்திணை மரபு

தமிழிலக்கியமும் வடமொழி இலக்கியமும் சங்க இலக்கியத்தைப் பேரளவு பின்பற்றினவாயினும் சங்க இலக்கியத்தின் பல சிறப்புக்களை அவை பின்பற்றவோ மேற்சொள்ளவோ முடியவில்லை. இது காலதேச மாறுபாடுகளின் பயன் என்பதில் ஐயமில்லை. வடமொழி இலக்கியத்தின் புகழ் இந்தியாவெங்கும் பரவியிருந்த காலமாகிய தாய் மொழி இலக்கிய காலத்தில்கூட வடமொழியிலக்கியத்தின் தலைசிறந்த துறையாகிய நாடகம் எம்மொழியிலும் பின்பற்றப்படவில்லை. இதன் காரணம் வடமொழி இலக்கிய கால நாகரிகம் அதன்பின் மேலும் கெட்டதேயாகும். இதுபோலவே தமிழகத்தில் சங்ககாலத்தில் வழங்கிய ஐந்திணைமரபும் அகப்புறம் பொருள் துறைமரபுகளும் தமிழ் நாட்டிலேயே நாகரிகச் சீர்கேட்டினால் நன்கு உணரப்படாமல் வரவர நலிவுற்றன. வடமொழியாளரும் அணியிலக்கணத்தையும் பக்தி யிலக்கியத்தையும் மேற்கொண்டது போல் அவற்றை மேற் கொள்ளவில்லை.

ஐந்திணை மரபின் நுணுக்க விவரங்களை அதற்குரிய துறைச் சொற்களுடன் புலவர் விளக்குவதுண்டு. ஆனால் மாணவரும் பொது மக்களும் அச்சொற் காட்டிடையே எத்தகைய சிறப்பையும் காணமாட்டாமல் இது தமிழ்ப் புலவர்களின் திறமையைக் காட்டும் ஒரு பொறியெனக் கருதியிருக்கின்றனர். இதில் வியம்பில்லை. இன்றைய மேனாட்டு விஞ்ஞான அறிவு

வளர்ச்சி பெறாது போகுமானால் விஞ்ஞான நூல்களைப் பயின்ற ஒருவன் அவற்றிற் கண்ட செய்திகளை ஒப்பிக்கத் தொடங்கினால் விஞ்ஞான மாணவரல்லாத பிறர் இது போன்றே மயக்கங்கொள்வர். கிரேக்க இலக்கியத்தின் அறிவு மக்களிடையே மறைந்து போன பிறகு ஐரோப்பாவில் இடையிருட் காலமாகிய கி. பி. 500-முதல் 1600-வரை ஆயிர ஆண்டுகளாக அது பெயரளவில் மதிக்கப்பட்டே வந்தாலும் அதன் சிறப்புக்கள் உணரப்படாமலிருந்தது என்பது காணலாம். இவற்றைப் போலவேதான் சங்க இலக்கியச் சிறப்பும் ஐந்திணை மரபுச் சிறப்பும் பெயரளவில் புலவரால் மதிக்கப் படுகிறதாயினும் இன்றளவும் தமிழ்ப் புலவராலோ பிற நாட்டாராய்ச்சி யாளராலோ அவற்றின் இயல்புகள் உணரப்படவில்லை என்று கூறுவது மிகையாகாது.

ஐந்திணை மரபின் அடிப்படையாவது: கலைஞன் இயற்கையையும் வாழ்வையும் ஆய்ந்துணர்ந்து அவற்றுக்குப் பிழைபடாமல் கலை தீட்டவேண்டும் என்பதாம். ஒருவன் கலைஞன் என்ற காரணத்துக்காகக் காலையில் பூக்கும் மலரை மாலையில் பூப்பதாக, இரவில் பூக்கும் மலரை பகலில் பூப்பதாகக் கூறலாமா? உழவன் வாழ்வைச் சித்தரிக்கும்போது பொன்னும் மணியும் உவமையிலும் வர்ணனையிலும் கலந்து மன்னன் வாழ்வில் கந்தைகூளங்களை உவமை கூறலாமா? கூறின் அதை அருவருப்பு (ரசாபாசம்) என்று கொள்ளத்தானே செய்வோம்! கலை காட்டுப்பூ அல்ல; பண்பட்ட அறிவிற் பூத்த தோட்டமலரே யாகும். தோட்டக்காரன் தோட்டத்தொழில் திறத்துக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்ப,

அவன் இடும் நல் உரத்துக் கேற்ப மலர்கள் மணமும் அழகும் புதுமையும் பெறும். அதுபோலவே இலக்கியங்களினிடையே சங்க இலக்கியக் கவிதை மலர் பண்பட்ட சங்கப் புலவர் அறிவுக்கு இலக்காய்த் திகழ்கின்றது.

கிரேக்க இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்புகளுள் ஒன்றாகிய முல்லைப்பாடல் முல்லைநில வாழ்க்கையின் முதற் பொருள் (இயற்கைச் சூழ்நிலை) கருப்பொருள் (இயற்கை வளம்) உரிப் பொருள் (வாழ்க்கை நிலை) ஆகியவை வழுவாது கூறும் புது இயல்புடையது. மேடைநிலக்கிய முழுதும் இது உயர்வாகப்பேணப்படும் பின்பற்றப்பட்டுமுள்ளது. இதன் தூய கலையுணர்வு கிரேக்க நாகரிகத்தின் தனிப் பெருஞ்சிறப்பைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளப்படுகிறது—வெறும் புலமைப் பொறியாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை. கிரேக்கரிடையே முல்லை நிலக் கவிஞர்கள் காட்டிய இதை உயர்நெறியைத் தமிழர் எல்லா நிலங்களின் வாழ்விலும் காட்டினர். முல்லை நிலக்கவிஞன் முல்லை நில உவமைகளையும் வாழ்க்கைப் பண்புகளையும் குறித்தது போலவே, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலைநிலக் கவிஞர்களும் அவ்வநிலங்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரித்தனர். இத் திணைமரபாகிய இயற்கைப் படப் பிடிப்புக்குத் தனித் தமிழ்ச் சங்க இலக்கியமே உலகின் தலையாய முன்மாதிரி யாகும். கிரேக்க முல்லைத்திணை யிலக்கியத்தை 1000 ஆண்டுகட்குப் பின் கண்டு அதனால் மறு மலர்ச்சியுற்ற மேலையுலகு, தமிழரின் முழுத் திணை இலக்கியத்தின் உயர்வு காணில், இன்னும் பாரிய மறு

மலர்ச்சிப் புரட்சிக்கு ஆளாகும் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

வரலாற்று வாய்மையும் விஞ்ஞான வாய்மையும்

திணை மரபுச் சிறப்பு வருங்கால இலக்கியச் சுவைஞர்கள் கண்டு கூறவேண்டிய ஒன்று. ஆனால் இன்றே காணக் கூடிய இருபண்புகள் வரலாற்று வாய்மையும் விஞ்ஞான வாய்மையும் ஆகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன் தமிழகம் இருந்த நிலைமையை அது படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. அத்துடனாக, இரண்டாயிர ஆண்டுக்கு முற்பட்ட இந்தியாவின் பட்டத்தைத் தேடுபவர்க்கு அதுவே வரலாற்றுக்குரிய இலக்கியமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் வடமொழி இலக்கியத்தைப் போலவும் பிறமொழி இலக்கியங்களைப் போலவும், பிற்காலத்துத் தமிழிலக்கியத்தைப் போலவும் அது ஏதோ ஒரு நாட்டில் ஏதோ ஒரு மனிதனைப்பற்றி ஏதோ ஒரு புலவர் தம் கற்பனைத் திறனால் கண்ட காட்சியைக் கூறவில்லை. இதே தமிழ் நாட்டில் இதே இந்திய உபகண்டப் பகுதியில் ஆண்ட அரசர், சிற்றசர், புரவலர், மக்கள், மக்கள் வாழ்க்கை ஆகியவைபற்றி, இதே தமிழ் நாட்டுப் புலவர் சிலர் கண்டதும் கேட்டதும் எண்ணியதுமே இவ் விலக்கியத்தில் குறிக்கப்படுகின்றன. நம்பிக்கையூட்டத்தக்க வரலாற்று வாய்மையுடைய இவ்விலக்கியம் இது காசம் புராணங்கள் அல்லது கற்பனைக் காவியங்கள் போலன்றித் தேசவரலாற்றுக்குப்பேருதவிபுரியவல்லது. அது மட்டுமோ! பிறநாடுகளின் இலக்கியங்கள் பெரிதும் அரசனையும் பெருமக்களையும் சார்ந்தன. தமிழ்ச் சங்க இலக்கியமோ அரசரையும் பெருமக்களையும் மட்டுமன்ற

றியப் பல திணைநிலமக்கள், பல வகுப்பினர் வாழ்க்கைகளையும் கருத்துக்களையும் சித்தரிப்பது. தற்கால இந்திய வாழ்க்கை வரலாற்றுக்கும் மோகெஞ்சதரோ வாழ்க்கைக்கும் இடையேயுள்ள தேசிய இலக்கியப் பாலம் இச்சங்க இலக்கியமொன்றே. இந்திய மக்கள் வாழ்க்கை, மொழி வளர்ச்சி ஆகியவற்றினை ஆராய்ப வர்க்கு இது இன்றியமையா இலக்கியம் மட்டுமன்று. ஒரே இலக்கியமாக மிளிர்வதாகும்.

வரலாற்றைப் போலவே தற்கால விஞ்ஞான அறிவுக்குக் கூடச் சங்க இலக்கியம் மிகவும் பயன்படுவதென்பதை இன்றைய புலவருக்கும் மாணவருக்கும் கவனியாதிருக்கின்றது. நாட்டின் அக்கால வாழ்க்கை நிலையை அறிய விரும்புவனுக்கு மட்டுமன்றி அக்காலத்தவர் அறிந்திருந்த நாட்டுச் செடி கொடிகள், விலங்குகள், பறவைகள், பொருள்கள், ஆகியவற்றையும் அவற்றின் பண்புகளையும் சங்க இலக்கிய மூலம் அறியலாம். இயற்கையி லில்லாத உயிர்கள் செடிவகைகளையும், பொருந்தாப் பழங்கதைப் பண்புகளையும் நாம் சங்க இலக்கியத்தில் பெரும்பாலும் காண்பதில்லை. யாரும் காணாத பாலும் நீரும் பிரிக்கும் அன்னம், யானைகளை அச்சுறுத்திக் கொல்லும் சிங்கம், வெயிலும் காற்றும் உண்ணும் உயிரினங்கள், யானை முகமுடைய சிங்கங்கள், சிங்கமுக மனிதர்கள், சிறகுடைய சிங்கங்கள் ஆகியவற்றை இங்கே காணமாட்டோம். அத்துடன் காணும் செடிகளிலும் சங்கப் புலவர் பாடுங்கிளி, பச்சையிலை எனப் பொதுப் பண்புகள் கூறி இடம் அடைப்பதில்லை. அவ்வவ் வுயிர்சள் பொருள்களின் தனிச் சிறப்புப் பண்புகளையே குறித்தனர். பாலை நிலச்

செடிகளின் இலையற்ற பால்செறிந்த தன்மை, நீர்வாழ் கொடிகளின் இலைகளின் அடிப்புறக் கருமை, இலைகளின் வடிவங்கள், காயா மரம், பூவாச்செடி, பறவைகளின் சிறப்புப் பண்புகள் ஆகியவற்றையே அடைமொழி யாகக்கூறிச் சங்கப் புலவர் அழகுக்கலையிலும் அறிவுத் திறத்தையும் பயனையும் தருவர். அவர்கள் கவிதை அறிவியல் திறம் குன்றாத காலத்தில் அறிவியலின் பயனாய் விளைந்தது. இங்கிலாந்தில் டெனிஸன் கவிதையில் காணும் அறிவியல் வாய்மையையும் ப்ரௌனிங் கவிதையில் காணும் வரலாற்று நோக்கையும் மெய்விளக்க (Philosophy) வாய்மையையும் ஸ்காந்தினேவிய ரஷிய இலக்கியங்களில் காணும் வாழ்க்கை வாய்மையையும் ஃபிரஞ்சு, கிரேக்க இலக்கியங்களின் கட்டமைப்புக் கலையாண்மையையும் சங்க இலக்கியத்தில் ஒருங்கே காணலாம்.

தமிழர் நாடகப்பண்பும் உலகின் நாடக இலக்கியமும்

சங்க இலக்கியத்தால் இந்திய நாகரிகத்துக்கும் சிறப்பாக வடமொழியிலக்கியத்துக்கும் பயன் படக் கூடிய மற்றொரு துறையுண்டு. வடமொழியிலக்கியத்தின் தலைசிறந்த துறைகள் இரண்டு. ஒன்று அணியியல், செய்யுளியல் நூல்கள். மற்றொன்று நாடக இலக்கியம். முன்னது சங்க காலத்துக்கு முற்பட்ட தொல் காப்பியத்தின் பொருளதிகாரப் பகுதியிலிருந்து தமிழகத்தில் வளர்ந்து 7-ம் நூற்றாண்டில் தமிழில் விரிவடைந்தது. அது போலவே வடமொழியிலும் இது விரிவு பெற்றது. தமிழில் 12-ம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் இது

சிறப்புறவில்லை. ஆனால் வடமொழியில் 7-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து 18-ம் நூற்றாண்டு வரை இது தொடர்ந்து வளர்ச்சி யடைந்தது. ஆயினும் இதற்குத் தோற்ற முதல்நிலமாய் விளங்கியதும் தமிழகமே; இதன் வளர்ச்சியில் தொடர்ந்து முதல் இடம் வகித்ததும் தமிழகமேயாகும். நாடகத் துறையே வெணில் தமிழில் இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் வளர்ச்சி யடையாமல் வடமொழியில் பெருக வளர்ச்சி யடைந்தது. இன்று உலகில் ஆங்கில நாடு, ஸ்காந்தினேஷியா, ஃபிரான்சு, கிரேக்கம் ஆகிய நாடுகளின் நாடகங்களுடன் இணையான சிறப்புடையதாக வடமொழி நாடக இலக்கியம் விளங்குகிறது. இவற்றுள் பழமை மிக்க நாடகப் பண்புடையவை கிரேக்க நாடகமும் வடமொழி நாடகமுமே.

தமிழில் நாடகங்களில்லாமலிருப்பதால் வடமொழி நாடகத்தின் சிறப்புக்கும் தமிழுக்கும் தொடர்பு இருக்க முடியாதென்றே எவரும் கருதக்கூடும். ஆனால் இன்று உலகமக்கள் இலக்கியம் என்று கூறுவதனை 'இயல்' என்ற ஒரு துறையாக்கி, உலகத்தார் இலக்கியம் என்று கருதாது தனித் துறைக் கலையாகக் கொண்ட இசையை மற்றொரு துறையாக்கி, நாடகத்தை இவற்றுடனொத்த மூன்றும் துறையாகக் கொண்டு முதத்தமிழ்த் துறை வகுத்த மக்கள் உலகில் தமிழரன்றி வேறுயாரும் இல்லை. இம்முத்தமிழிலக்கிய இலக்கணப்பகுப்பின் பெயரை மட்டுமே இடைக்கால பிற்காலங்களில் கேட்கிறோம். சங்க காலத்தில் இசை நாடகம் ஆகியவற்றின் சில் சின்னங்களையும்கொண்ட சிலப்பதிகாரம் எனும் நாடக நூற்பகுதி ஒன்றையுமே காண்கிறோம். எனவே இசை

போலவே நாடகம் தழைத்திருந்த காலம் சங்க காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்த காலம் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வளவு தொல்பழங் காலத்திய உலகநாடக வழக்கை அறிய இன்று நமக்கு உதவியாயிருப்பது சங்க காலச் சிலப்பதி காரமும் கிரேக்க நாடகமும் மட்டுமே. தமிழ் நாடக முறையையும் கிரேக்க நாடக முறையையும் ஒப்பிடுவோருக்கு அவற்றில் மிக நெருங்கிய ஒற்றுமைகள் பல இருப்பது தெரியவரும்.

தமிழின் முத்தமிழ்க்கால அதாவது சங்கத்துக்கு முந்தியகால நாடக இலக்கியத்தின் எஞ்சிய மிச்சம் சிலப்பதிகாரத்திலேயே கூறப்படும் சாக்கியார் கூத்து என்ற நாடகம். சிலப்பதிகாரத்தில் சேரமன்னன் முன் நடித்ததாகக் கூறப்படும் அஃதே பறலூர்க் சாக்கையர் குடியினரால் இன்றளவும் மலையாளத்தில் ஆடப்பட்டு வருகிறது. மலையாள நாட்டின் புகழ்மிக்க கண்ணனாட்டம், இராமனாட்டம், ஓட்டந்துள்ளல் முதலிய நாடகத்துறைகள் இதன் கிளைகளும் பிற்கால வளர்ச்சிகளுமே யாகும். இவற்றுள் கண்ணனாட்டம் வடமொழியில் எழுதப்பட்டு நம்பூதிரிகளால் வளர்க்கப்பட்டது. வடமொழி நாடகங்கள் வடநாட்டிலும் மிகுதியாகத் தென்னாட்டில் புதிது புதிதாக வளர்ச்சி பெற்றதை நோக்க இரண்டும் தொடர்புடையவை என்று ஐயுறவேண்டியுள்ளது. வடமொழி நாடகத்துக்குக் கிரேக்க நாடகப்பண்பே முன்மாதிரி என்று இன்று பலர் கருதுகின்றனர். ஆயினும் “உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்ற நாடக வழக்கும், கிட்டத்தட்ட கிரேக்க நாடக மரபுக் கொத்த நாடக மரபும் தமிழ் நாடகத்தின் பண்பில் காணப்படுவதை நோக்க, வட

மொழி நாடகம் தமிழ் நாடகமாகிய நிலத்தில் முனைத்து மலையாள நாட்டு நாடக மரபாகிய கொடியில் மலர்ந்த பூங்கொத்தேதேயோ என்று நினைக்க இடமுண்டு.

ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை முதலிய சிறு தொகைப் பாடல்களிலும் பத்துப்பாட்டு, அகநானூறு முதலிய நெடுந்தொகைகளிலும் உள்ள பலபாடல்களும் அகப்புறத்துறைப் பாடல்களும், பிற்காலத் துறைப் பாடல்களாகிய தூது, உலா முதலிய பிரபந்தங்களும் உண்மையில் சிலப்பதிகார மரபில் எழுந்த ஓரங்க, ஒரு நடிகர் நாடகங்களே என்னலாம். இவை டெனிஸனின் யுலிஸிஸ் போன்ற தனியுரை நாடகங்கள் (Monologues) என்பதை ஒப்புமையால் காணலாம். இத்தகைய தனியுரைநாடகங்களிலிருந்தே பிற்கால நாடகம் தோன்றியது என்பதனாலேயே வடமொழி நாடகத்தில் இறுதிவரை சூத்திரதாரர், பிரஸ்தாவன முதலிய 'கதைகூறும்' பகுதிகள்-தொடர்ந்திருந்தன. இவை தமிழின் உரைப்பாட்டு மடையை நினைவூட்டுவன.

சங்ககால இலக்கிய நாகரிகம்

சங்க இலக்கியங்கண்ட தமிழகம் இன்றைய தமிழகத்தினும் மிக உயர்ந்த நாகரிகமுடையது என்பதை அதில் சிறிது பயின்ற மாணவர் கூடக் காணக்கூடும். தமிழர் அன்று வெறும் உழவர்களும் நாட்டுப்புறத்தாரும் அல்லர். வாணிகமும் பல் தொழில் வளமும் வாய்ந்த நாடு நகர வாழ்வு உடையவர்கள். அவர்கள் நாகரிகம் நாட்டுப்புறச் சார்பானதன்று; சிறப்பாக நகரச் சார்பானது என்பதை நாகரிகம் என்ற

சொல்லே காட்டும். அவர்கள் இசைக் கருவிகள் இன்றைய தமிழர் இசைக் கருவிகளையும் பிறநாட்டினர் இசைக் கருவிகளையும் விடப் பல. அவர்கள் உடுத்த உடைவகைகள், அவர்கள் பெண்டிர் ஒப்பனைக்குப்பயன்படுத்திய வகைவகை நறுஞ்சண்ணங்கள், நலம்புனை வண்ணங்கள் ஆகியவையும் இக்கால மேனாட்டு நகர மக்களையும் நாண வைக்கு மளவு பலப்பல.

பொருளியல் வாழ்விலும் அரசியலிலும் கலைவாழ்விலும் தமிழன் இன்றிருப்பதுபோல, இடைக்காலத்திலிருந்தது போலக் கூட, அடிமைத்தனத்தில் தோய்ந்திருக்கவில்லை. இன்று தமிழகம் இந்திய உபகண்டத்திலேயே பிற்பட்டு இருக்கிறது. இடைக்காலத்தில், கம்பர் காலத்தில், அப்பர் காலத்தில் தமிழன் அரசியலில் முற்பட்டிருந்தான். ஆனால் கலையில், சமயத்துறையில் சமூகத்தில் அடிமைப் பண்புக்கு இடங்கொடுத்திருந்தான். சங்ககாலத்தில் எல்லாத்துறைகளிலும் தமிழன் முற்பட்டேயிருந்தான். தமிழக வேளிர்கள் பிறநாட்டினருக்கு மட்டுமன்றித் தம் நாட்டரசர்க்குக் கூட வணங்கமறுத்தார்கள். பாரி, அதியமான், ஓரி முதலியோர் சேர சோழ பாண்டியருடன் போட்டியிட்டனர். புலவர்கள் அரசுக் கரசு நட்பாடித்தனி உயர் வாழ்வு வாழ்ந்தனர். இலக்கியம் வாழ்விடையே மலர்ந்தது—நாட்டு வாழ்வில் வளர்ந்தது. அதுவேறு எந்த இலக்கியத்துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் தலைவணங்கவில்லை. பொருளியல் துறையிலோ தமிழன் செல்வம் எங்கும் போகவில்லை. அவன் தொழில், வாணிக வளங்களால் உலகின் செல்வமுழுவதும், உரோமாபுரிப் பொற்காசுகளாக, கிரேக்கர் வெள்ளி பொன் கோப்படை

களாக, மதுப்புட்டிகளாக, சோனகர் (அராபிய) குதிரைகளாக, துருக்கிய யவளர் மணப் பொருள்களாக, இமயவர் வெண்கவரிகளாக, ஈழத்தார் மாணிக்கங்களாக அவளிடம் வந்து குவிந்தன.

கல்வி

கல்வியில், இலக்கியத்தில் சங்ககாலத் தமிழன் நிலை இன்றைய இந்தியாவையும் இடைக்கால இந்தியாவையும் மட்டுமன்றி இன்றைய மேனாடுகளையும் தலைகுனிய வைப்பதாகும். அறிவியல் நூல்களை மேனாடுகளிலிருந்து மொழி பெயர்க்க முற்படும் இன்றைய இந்தியாவின் நிலையில் ஒரு நூற்றாண்டில் ஏற்படும் நல்லிக்கியத்தையும் புலவர் தொகையையும் பெண் புலவர் தொகையையும் அளவுகோலாக வைத்துப் பாருங்கள். கம்பர், அப்பர் காலத்துடன் இதனை ஒப்பிட்டால் இலக்கிய அளவு, புலவர் தொகை, பெண் புலவர் தொகை அந்நாள் மிகுதி என்பது காணலாம். கம்பராமாயணம் போன்ற, தேவாரம் போன்ற கவிதை நூல்கள் அன்று புலவர் நூல்களாய் இயங்கவில்லை. சமயப் பிரசார வெளியீடுகளாகவே இயங்கின—அதுவும் அச்சில்லாத காலத்தில் 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழர் கல்வி நிலை இது. இன்னும் 1000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட சங்க காலத்தை இவ்விரண்டு காலத்துடனும் ஒப்பிடுங்கள். இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குள் ஏற்பட்ட இலக்கியத்தில் சங்கம் இருந் தாய்ந்து பொறுக்கியெடுத்த சில புலவர்களின் சில நூல்களின் சில பகுதிகளே தொகுத்து வைக்கப்பட்டன. அவற்றின் ஒரு பகுதியே இன்று மீந்துள்ளது. அதில் நமக்கு 500-க்கு மேற்பட்ட

புலவர்களின் பாடல்கள் உள்ளன; அவையும் எத்தகைய உயரிய பாடல்கள்! எது மேல் எது கீழ் என்று கூற முடியாதபடி எல்லாம் ஒத்த மணிகளாகப் பொறுக்கியடுக்கப்பட்ட திறன்தான் என்னே! இரண்டு நூற்றாண்டு அதாவது நூலைந்து தலைமுறைக்குள் பொறுக்கியெடுத்த புலவர்களில் எஞ்சியவர் தொகை ஐநூற்று. அதில் எல்லா மரபினர்களும், எல்லாத் தொழிலினரும், எல்லாத் தமிழக மாவட்டத்தினரும் உள்ளனர்! பெண்கள் முப்பதுக்கு மேற்பட்டவர். தலைசிறந்த தமிழ்ப் பெரும் புலவர் ஒளவையார் முதலாக அவர் பாடலுக்கு ஒப்பாகப் பாடியவரே அத்தனை பேரும். அதிலும் எத்தனை மரபினர்—எயினர், பேய்மகள் முதலியோர் உள்ளனர். இத்தனை பெண் புலவர் இத்தனை சிறந்த புலமை யுடையவர் உலகின் வேறு எந்த மொழியிலக்கியத்திலும் காணமுடியாது. தமிழகத்திலோ இத்தனையும் இரண்டுநூற்றாண்டுக்குள்! தமிழகத்தின் கல்விநிலை அன்றிருந்தவாறு என்னே!

புலவர்களின் உயர்வு தாழ்வு காட்ட அக்காலத்தில் வேறுவழியில்லை போலும்! பெரும் புலவர் என்று காட்ட அவர்கள் பாடல் தொகைதான் பத்து, நூற்றுக் கணக்காகத்தரப்பட்டன. ஷேக்ஸ்பியர் கால இங்கிலாந்தில் “பறக்கும் பறவை எதனிடையேயும் ஒரு பாட்டுப் பாடாப் பறவை கிடையாது” என்று கூறப்படுவதுண்டு. தமிழரிடை அன்று புலமை பெற்றவரெல்லாம் நக்கீரர் கபிலர் பரணருடனோப்ப ஒரு பாட்டுப் பாடினர் போலும்!

சங்கமும் சங்க வாழ்வும்

சங்க இலக்கியம் என்று கூறும்போது நாம் தனித் தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமையில் இறும்பூதெய்துகிறோம். ஆனால் 'சங்கம்' என்ற சொல்லே வடசொல் எனச்சிலர் நையாண்டி செய்வதுமுண்டு. அது எம் மொழியாயினும் ஆகுக. இந்தியா என்ற பெயர் வெளியாரால் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தினால் இந்தியா வெளியார் நாடாய் விடாது. சங்கம் தமிழ்ச்சொல் என்று என்பதற்கும் சரியான சான்று எதுவும் இல்லை. வடமொழியில் அச்சொல் உண்டாயினும் வேறு எந்த ஆரிய மொழியிலும் அது இல்லை. ஆகவே அது ஆரியத் தொடர்பற்ற இந்தியச் சொல், அதாவது தமிழ்ச்சொல் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்றும் கூடல், மன்றம், பட்டி, கழகம் முதலிய பிறசொற்களும் உள்ளன. வடமொழியாளர் சங்கம் என்ற சொல்லை ஆண்டு கொண்டதுடன் கழகம் என்பதனைப் பிற்காலத்தில் கடிகா என்று வழங்கினர். இவை வடவர் சொற்களென மயங்கலாமாயினும் வடமொழி வழக்குகள் பிறபட்டவை என்பது விளக்கம் தரும். இன்னும் தெளிவு வேண்டுமானால் பட்டி என்ற சொல்லி விருந்தே தமிழில் பட்டோலை, பட்டாங்கு, பட்டக சாலை என்ற சொற்கள் மட்டுமன்றி இன்று வடமொழியிலும் பிறமொழியிலும் படித்த புலவர் என்ற பொருளில் வழங்கும் பட்டர் என்ற சொல்லும் தோன்றியுள்ளமை காணலாம்.

சொல்லாராய்ச்சியை விடுத்துச் சொற் பொருளாராய்ச்சிக்குச் சென்றால் சங்கமும் சங்கவாழ்வும் தமிழர்

பண்பாட்டின் அடிப்படை என்பதை இன்றும் காணத் தக்க வகைகள் மிகப்பல. திட்டமிட்டு வாழ்க்கையை நகர் நாடுகளையும் அமைப்பது மோகஞ்ச்தரோ கால முதல் இன்று வரை இந்தியாவின் பொதுப் பண்பாடும் தமிழர் சிறப்புப் பண்பாடும் ஆகும். கப்பலுக்கும் படகுக்கும் மட்டுமன்றி ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் குளிப்பதற்குத் துறைகளும் மடுவே கோவில் (கோவின் இல்லம் அதாவது அரண்மனை) சுற்றிலும் மாடத் தெருக்கள் என்ற முறையில் நகர் அமைப்பது ஆகியபண்புகளை மதுரை போன்ற பழந்தமிழர் நகர்களில் காணலாம். இதுபோலவே மொழியையும் கலையையும் திட்டமிட்டுவளர்க்கத் தமிழர்கண்டசாதனமே சங்கம். மொழியின் சொல் தொகுதியில் அவர்கள் ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தமே பிற்கால உரையாசிரியர்களால் 'குடி சொற்கள்' என வரையறையிடப்பட்டன. இலக்கியத்தில் அவர்கள் ஏற்கத்தக்க உயர் இலக்கியங்களுக்குத் தம் பொறிப்பிட்டனர். அங்ஙனம் பொறிப்பிட்ட நூல் அல்லது நூற்பகுதித் தொகுதியே சங்கத் தொகை நூல்கள் ஆகும்.

தமிழர் சங்க வாழ்வு பற்றிச் சிலர் ஐயுறுகின்றனர். சங்கத் தொகை நூல்கள் அதற்குப் போதிய சான்றாயினும் சங்கத்தைப் பற்றிய குறிப்புப் பிற்கால நூல்களில் மட்டுமே வருகின்றதென்று குறைகாண்கின்றனர். புதிதாக வரும் புதுமையையும் பழங்கதையாகப் போன செய்தியையும் மக்கள் குறிப்பது இயல்பு. வாழ்க்கையின் இன்றியமையாச் செய்திகளை, குறிப்பிடவேண்டிய தேவையிருந்தாலன்றியாரும் குறிப்பிடார். ஆனால் சங்க நூல்களிலும்

சங்கமரபு பொதுவாழ்வில் கூட இருந்திருப்பது குறிப்பிடப்படாமலில்லை. "தந்தை மகற் காற்று முத்தவி அவையத்து முந்தியிருப்பச்செயல்" என்ற குறளில் கூறிய அவை கல்வியுடையார் மதிப்பை அளந்து ஏற்கும் அவை. பொதுவாக அவையினையுடைய வாழ்வில் தலையான அவை பின்னும் சிறப்புற்றிருத்தல் வேண்டும். மேலும் இன்றுகாறும் சங்க மரபின் பின்னெச்சமாக நூல் அரங்கேற்றும் பண்பு தமிழரிடையே மட்டும் சிறப்புறுகிறது. நூல் மட்டுமன்றி, இசையும் நடனமும் அறிமுகப்படுத்தி விளம்பரப்படுத்தப்படும் போதும் அரங்கேற்றம் என்றே கூறுகிறோம். சங்கமும் அரங்கமும் அருகியபின் சாத்துக் கவிகள் வழங்கலாயின.

செந்தமிழ் மரபு

சங்கத் தமிழ் மரபின் இன்னொரு பயன் 'செந்தமிழ்' தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகும். சங்க காலத்தில் செந்தமிழே சிறப்பாகத் தமிழ் என்றும் பிற தமிழ் திசை மொழி (Regional Languages) என்றும் வழங்கப்பட்டன. செந்தமிழல்லாத மொழி பிற்காலத்தில் கொடுத்தமிழ் என்று வழங்கப்பட்டது. சங்க வாழ்வால் திருத்தம் பெற்ற செந்தமிழைப் பின்பற்றியே வடநாட்டார் சம்ஸ்கிருதம் (திருத்தப்பட்ட மொழி) அமைத்தனர். செந்தமிழின் சொற்களே கடிசொற்கள் என ஏற்கப்பட்டன. தொல்காப்பியர் நீக்கிய 'கடி சொற்களல்லாதவற்றை' சங்க இலக்கியமும் வழங்கவில்லை. செந்தமிழ் தமிழ்த் தலைநகரமான மதுரையில் மதிக்கப்படும் மதுரைத் தமிழ்; அதன் மதிப்பு மூலம் தமிழ் நாடெங்கும் அதுவே இலக்கிய வழக்கு

மொழியாயிற்று. சங்கப்புலவரிடை தமிழ் நாடெங்கணுமிருந்து புலவர் வந்து பாடினராயினும் பாடிய வழக்குமொழி இதே செந்தமிழ் தான். இச்செந்தமிழிலேயே திசை மொழியும் திசை வழக்கும் சிறிது கலந்த காரணத்தால் தான் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை சங்க இலக்கியத்தில் சேர்க்கப்படாதிருக்கவேண்டும் என்னலாம். ஏனெனில் சிலப்பதிகாரம் வழங்கிய மலையாள நாட்டிலேயே எழுந்த பதிற்றுப்பத்து ஏற்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தின் தூய தமிழ் நடை இன்றைய தமிழ் வளக்குறைவால் கடுமையாய் விட்டிருத்தல் இயல்பாயினும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை பிற சங்ககால நூல்கள் அவற்றினும் எளிமையுடையவையா யிருப்பதும்; தொல்காப்பியம் இலக்கண நூலேயாயினும், சங்கநூல்களினும் பழமையுடைய தாயினும், அவற்றினும் எளிய நடை யுடையதாயிருப்பதும் அவை செந்தமிழ் நடை முழுவதும் கட்டுப்படுத்தப்படாத நிலையைக் குறிப்பதாகும் என்னலாம்.

தமிழ்ப் புலவர் தமிழ் நாடெங்கணும் எல்லா வகுப்பிலும் இருந்தாலும் பாண்டியரன்றிச் சேரரும் சோழரும் வேளிரும் செந்தமிழ்ப் புலவரை ஆதரித்தாலும் சங்கம் அமைத்துத் தமிழாட்சி புரிந்தது மதுரையில் மட்டும் தான். இக்காரணத்தாலேயே பாண்டியநாடு தமிழ்நாடு என்றும் செந்தமிழ் நாடு என்றும் தனிப்படச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. சேரநாட்டவரும் சோழநாட்டவரும் தம் நாட்டினும் பாண்டிய நாட்டைச் சிறப்பித்துக் கூறியது சங்க வாழ்வின் பெருமையையும் செந்தமிழ்த் தலைமை நிலையையும் எண்ணியே யாகும்.

சங்ககாலத் தமிழகப் பரப்பு

சங்க காலத்தில் செந்தமிழ் இலக்கிய வழக்குள்ள தமிழகம் இன்றைய தமிழகத்தைவிட நாகரிகத்தில் மட்டுமன்றி எல்லையிலும் விரிவுடையது. இன்று வடக்கே தமிழக எல்லையாயுள்ள லோங்கடம் அன்று செந்தமிழ் எல்லையாகவே இருந்தது. அதற்கு வடக்கிலுள்ள மன்னர் சிலரும் தமிழகப் புலவரால் பாடப் பட்டனர். மேற்கே சேரநாடு சிறப்பாகச் செந்தமிழ் நூல்கள் தோற்றுவித்துப் புலவர்களைப் பாராட்டிய நாடாயிருந்தது. மலையாள நாட்டில் சேரநாட்டின் தென் எல்லையாகிய கொல்லத்திலிருந்து வடக்கே இன்றைய மலையாள எல்லையைத் தாண்டித் தென்கன்னடக் கோட்டத்திலும் செந்தமிழ் வழக்கு நிலவியிருந்தது. தமிழ் வேளிருள் ஒருவனான நன்னன் ஆண்ட பகுதி இதுவே.

தொல்காப்பிய காலத் தமிழக எல்லை இன்னும் விரிந்திருந்த தென்பதில் ஐயமில்லை. இன்று கடலிருக்கும் பகுதிகளிலிருந்த தமிழகம் பற்றிச் சங்க நூற்பாடல்களிலேயே செய்திகள் கரணப்படுகின்றன. அம்மறைந்த தமிழகத்திலுள்ள குமரியாறுதொல்காப்பியத் தென் எல்லையாகக் குறிக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்திலே குமரியாற்றிற்குத் தெற்கிலுள்ள பகுதிகள் செந்தமிழ் நிலமல்ல எனக் கடியப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் அதற்கும் தெற்கிலுள்ள பஹுளியாற்றைப் பாண்டியன் ஆண்டிருந்ததையும் அதன் கரையிலேயே பாண்டியன் தலைநகரம் அமைந்திருந்ததையும் புறநா நூற்றுக் குறிப்புகளும் உரைக்

குறிப்புகளும் காட்டும். தெற்கில் எல்லை தமிழக எல்லை யாகக் கூறப்படாமல் செந்தமிழக எல்லையாகக் கூறப் பட்டதை நோக்க, வடக்கே திருப்பதி எல்லையும் தமிழக எல்லையன்று, செந்தமிழக எல்லையென்றே கூறல் தகும் சங்ககாலத்துக்கு முன்னிருந்த தமிழர் முத்தமிழ்நாளி லத்தைச் செந்தமிழ் நிலமாகக் குறுக்கிக் கொண்டே வந்தனரென்றும், சங்ககாலச் செந்தமிழ் நிலமாகிய பகுதியும் பிற்படக் குறைந்து, தென் கன்னடக்கோட் டம் கன்னட நாட்டிற்கும், மலையாளக் கரையின் நடுப் பகுதியும் வட பகுதியும் மலையாள நாட்டிற்கும் உரிமை யாயின் என்றும் காணலாம். நன்னூலார் தமிழகத்தின் மேற்கெல்லை கடலெல்லை என்னாது குடகுமலை என்றது இதனாலேயே.

இடைக்கால பிற்காலங்களில் செந்தமிழ் எல்லை பின்னும் குறுக்கப்பட்டுச் செந்தமிழ்ப் பாண்டியின் தென்பகுதியும் சோழவள நாட்டின் பெரும் பகுதியும் கொடுத்தமிழ் நாடுகள் எனக்கருதப்படத் தொடங் கின. பிற்காலப் பாண்டியர், திருவாங்கூர் அரசர் தமிழக வெற்றிகளே தமிழகத்தை ஒன்று படுத்தித் தமிழக எல்லையைத் திருவேங்கடத்துடனாவது நிறுத்தி வைத்தன.

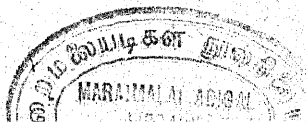
முடிவுரை

இங்ஙனம் உலகநாடக இலக்கியத்தின் வேர்முதலைக் காட்டத் தக்கவையாயும், இன்றும் உலக இலக்கியத் துக்கு வழிகாட்டும் உயர்தனிப் பண்பாட்டையுடைய வையாயும் இந்திய மாநிலத்தின் முதற் பேரிலக்கிய மாகவும், தனித்தியங்கவல்ல தனித் தமிழ்ச் சோலை

யாகவும், அளவில் பலமொழிகளின் முழு இலக்கியத் துடனும் ஒப்பிடக்கூடியவையாகவும் தன்மையில் பிந்திய தமிழிலக்கியத்தையும் பிறமொழி இலக்கியங்கள் யாவற்றையும் விஞ்சியவையாகவும் உள்ள சங்க நூல்கள் தமிழகத்தின் அறியாமை என்னும் மண்ணுட்கிடக்கும் ஒரு புதையலே என்பதில் ஐயமில்லை. அதன் மாண்பைத் தமிழரே அறியாது விட்டுவைத்துள்ளனர். அவர்கள் புறக்கணிப்பின் பயனாக உலகினர் கண்களுக்கும் அது இன்னும் எட்டாமலே இருந்து வருகிறது. ஏழை வீட்டு வைரம் எங்ஙனம் மதிப்பிடப்பட முடியும்?

சங்க இலக்கியமும் அதன் தாய் மொழியாகிய தமிழும் உண்மையில் உலகின் உயர் தனிச்செம்மொழிகளிலும் அவற்றின் இலக்கியங்களுள்ளும் இடம் பெறத் தக்கவை. இடம் பெற வேண்டும். இந்திய நாகரீகம் சமயச் சார்பற்றது, வகுப்புச் சார்பற்றது, அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது; தொழில் வளமும் வாணிக வளமும் நிரம்பிய நகர வாழ்க்கையடிப்படையாகக் கொண்டது; கடல் கடந்த பேரரசும் குடியேற்றமும் வாணிகமும் உடையது. இக் கருத்துக்கள் இன்று உணரப்படாமல் இந்தியா கிராம வாழ்வுக்கும் எளிய வாழ்க்கைக்கும் பேர் போனது; ஆன்மிகப் பெருமையே யுடையது; பழமை பேணி வருவது என்ற தவறான கருத்துக்கள் பரவியுள்ளதற்கு இருண்ட இடைக்கால இலக்கியமாகிய வடமொழி இலக்கியமே இந்தியாவின் உயர் தனி இலக்கிய மென்று கொண்டதே காரணமாகும்.

தமிழர் வாழ, இந்தியா பயன் பெற, உலகம்புது ஒளி பெறச் சங்க இலக்கிய அறிவு ஓங்குமாக.

4561a

அலமேலு நிலையம்

வான் அரங்கு (அச்சல்)

அலமேலு நிலையத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாக 'வான் அரங்கு' என்னும் சிறு பாடூல் தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்களின் முன்னுரையுடன் அச்சிலிருந்து வருகிறது. ஷராவில் வெளி வரும். இந் தூல் அறிவுத் துறைச் சமயக் கருத்துக்களை அழகிய கற்பனை, வர்ணனைகளுடன் எளிய தமிழில் மாணவரும் பிறரும் படித்து இன்புறும் வடிவில் தருகிறது. ஆசிரியர்: அறிஞர் கா. அப்பாத்தரை எம். ஏ., எல்.டி. விசாரத்., அவர்கள்.

அலமேலு நிலையம்

13-அருணாசல ஆச்சாரி தெரு
திருவல்லிக்கேணி, சேன்னை-5

தமிழ் இந்தியா நிலைய வெளியீடுகள்

—:0:—

1. இந்தி பொதுமொழியா? } 0 6
மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார் இயற்றியது

2. இந்தியாவின் மொழிப் பிரச்சனை }
பன் மொழிப் புலவர் கா. அப்பாத்தாரை }
எம். ஏ., எல்.டி. ஊசாரத்-எழுதிய ஆங்கில }
நூல்: தமிழே இந்தியாவின் தேசியப் } 2 8
பொது மொழியாவதற் சூரியதென்பதை }
ஆராய்ச்சியுடன் விளக்கும் நூல். மறை }
மலையடிகளார் 40 பக்க முன்னுரையுடன் }
கூடியது.

அச்சில்

3. வருங்காலத் தமிழகம் }
(இரண்டாம் பதிப்பு) }
(அறிஞர். கா. அப்பாத்தாரை எம். ஏ., } 0 12
எல்.டி., எழுதியது)

தமிழ் இந்தியா நிலையம்

13, அருணாசல ஆச்சாரி தெரு
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5

ஜோதி பிரஸ், சென்னை 5.